

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IX. Quomodo actus fidei sit in praxim redigendus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

ritas illa recipitur : sic Ecclesia ostendit & profert scripturas canonicas, per quas nobis diuina veritas & voluntas innotescit, & vicissim ab ipsis scripturis auctoritatem suam accipit.

Quòd si ista non plenè satisfaciunt, minimè mirum videri debet; cum (vt supra dictum est) obscuritas & incertitudo sit conditio absolurè necessaria in rebus creditis; fides que nostra sustentari & roborari debeat potius à gratia interna, quæ nemini deest, & per quam Deus lucem & vires ad credendum subministrat; quam ab vlla demonstratione externa.

Iam si fiat inquisitio de 2. scilicet de causa & ratione mouente ad credendum, & rogetur quis (cum & diuina reuelatio, & Ecclesie propositio obscuritatem & incertitudinem secum semper iunctam habeant) quid ipsum impulerit, vt hunc quasi labyrinthum rerum obscurissimarum ingrederetur, & hanc fidem amplecti & profiteri vellet : tunc de arabit & exponet rationes & argumenta credibilitatis, quibus ipse inductus fuerit, & quiuis prudenter induci merito possit, ad amplectendam & profitendam huiusmodi fidem.

SECTIO IX.

Quomodo actus fidei sit in praxim redigendus.

Cum (vt ait S. Thomas 1. 2. q. 55. a. 2.) virtus sit habitus operatiuus, cuius perfectio in actione consistit; vt nihil hinc desit eorum, quæ ad fidei perfectionem requiruntur, restat adhuc videndum, quâ ratione fides actus suos exercere possit : pro cuius rei explicatione obseruandum est 1. quod, quamuis fides ad potentiam cognoscitiuam pertineat; ad illius tamen actum (vt initio huius tractatus dictum est) non solus intellectus, sed etiam voluntas debet concurrere : quia, cum actus fidei sit

fit actus virtutis, ac proinde meritorius, debet esse liber; ita ut, qui credit, possit, si velit, non credere; & qui non credit, possit etiam diuinâ gratiâ adiutus, si velit, credere.

Observandum est 2. concursum illum voluntatis ad actum fidei in eo consistere, quod ipsa voluntas non tantum applicet intellectum ad consideranda motiua credibilitatis, quæ illum ad credendum inducere possunt; sed etiam quod efficaciter velit & imperet intellectum ea credere propter autoritatem primæ veritatis, Dei scilicet illa reuelantis & attestantis, ac per Ecclesiam proponentis; & sic captiuat ipsum intellectum, quamuis aliquando reluctantem, in obsequium fidei.

His obseruatis, si queratur, quid sit actum aliquem fidei supernaturalis elicere? Dicendum est nihil esse aliud, quam liberè intellectum applicare ad firmiter assentiendum alicui veritati à Deo reuelatæ, & per Ecclesiam nobis propositæ, quia veritas illa est à Deo reuelata, & vt talis ab Ecclesia proponitur.

Vnde patet ad actum fidei supernaturalis quinque requiri conditiones, quarum si vel vna deficiat, deficit etiam fides; quod est valde notandum ijs, quorum est populum Christianum ad fidem erudire, vt virtutem ad eam necessariam verè & perfectè in praxim redigere sciat.

Prima est, vt actus sit deliberatus & à libera voluntatis electione procedat, quod illi cum aliarum virtutum actibus commune est.

Secunda, vt habeat pro obiecto veritatem aliquam à Deo reuelatam siue per Scripturam sacram, siue per diuinam traditionem; alia enim veritates, quæ à Deo reuelatæ non sunt, quantumcumque ad pietatis sensum excitandum aptæ videantur, ad obiectum tamen fidei non pertinent, ac proinde actus, qui circa illas versaretur, fidei supernaturalis dici non posset.

Tertia, vt intellectus assentiatur veritati à Deo reuelatæ, propter autoritatem Dei reuelantis; si enim id faciat ob aliquam rationem credibilitatis, non amplius actum fidei elicit; cum fides sola Dei reuelantis autoritate, non verò vllâ ratione innitatur.

Quar-

Quarta, vt firmiter & seclusa omni dubitatione asse-
tiatur, aliàs, si aliquam dubitationem deliberatè admi-
tat, assensus ille non ampliùs innitetur reuelatione di-
uina; vel si innitatur, grauissimam iniuriam Deo inferre
cuius veritatem & infallibilitatem hoc pacto in dubium
reuocabit.

Quinta denique conditio est, vt veritas à Deo reuelata,
per Ecclesiam credenda proponatur; cuius conditio-
nis defectu fides hæreticorum non est vera fides super-
naturalis, quia veritates, quas credunt, non ab Ecclesia
sed à sensu proprio & particulari iudicio, credendas ac-
cipiunt: & non tantum ex hoc capite deficit illorum fi-
des, sed etiam ex eo quòd (vt docet S. Thomas, 2. 2.
q. 5. a. 3.) qui vel in vno articulo à fide deficit, totam fi-
dem amittit, & S. Aug. quæst. 1. in Matt. asserit illum o-
mnino deficere à fide, qui falsà de Deo vel de aliqua parte
Christianæ Doctrinæ credit: vnde inferendum est, quan-
tumcumque hæretici plurima Christianæ religionis my-
steria credere videantur, illos tamen non fide supernatu-
rali & diuinâ, sed fide tantum & opinione humanâ cre-
dere.

Addunt aliqui & sextam conditionem, scilicet vt ad
sensus fidei referatur in Deum tanquam finem vltimum,
& hoc quidem verum est, si de fide viua & per charitatem
formata sermo sit, cuius omnes actus saltem virtualiter
ab ipsa charitate informante in Deum referuntur; verum
proprie loquendo tales actus potius actus charitatis,
quam fidei vocari debent; vnde S. Aug. serm. 181. de ver-
bis Domini, loquens de fide illa per charitatem formata,
dicit, quòd credere in Deum est Deum diligere, & ser. 6.
hanc inter peccatorem & iustum ponit differentiam,
quòd peccator quidem credat Christo, & credat Chri-
stum, sed non credat in Christum; hoc enim sine charita-
te, quâ priuatus est, facere non potest; ac proinde credere
in Christum solius iusti proprium est.

Atque hætenus de fide, nunc de primario eius obie-
cto, Deo scilicet, nobis agendum est.

TRA-